

ἀνταμείβονται μοῦθος
ἐπὶ ἑξάλλων φωνῶν

Ἐσελπίσαν ὁ θόλος
θολωθέντος οὐρανοῦ,
ὅταν ἐπλευσεν ὁ Στόλος
κατὰ τὸ Καραμπουροῦ.

Ἦσαν δια μὴ χάρι,
δόξα γύρω των αὐλαί,
κί' ἔπουρπλουσαν τὰ νερά
μπουροτιγέρηδων θαυλοῦ.

Πλὴν τυρῶν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐπισκήψας ἀδοκῆτως
παρημπούσι τὰ σκάφη,
ποῦ δὲν ἔκαναν νισάρι,
τὸν ντουσιὰ νὰ βομβαρδίσουν ὅπως πρὶν ἀδιακρίτως.

Ἦσι' ὁ Ναυαρχος φωνάζει πρὸς τὴν ὑδραμον τὴν Μοίραν,
πρὶν μάς εὖρη συμφορὰ,
καὶ τὸ φῶσημα των ἴπληκν
γιὰ τῆς Σκιαθοῦ τὰ νερά.

Ἐπι πάλι γιὰ τὴν Σκιαθοῦ νὰ ψαρήψωμε κταπόδια,
καὶ μουντζώσατε τοὺς Τούρκους, τίτοια κτήνη, τίτοια βώδια.

Ἴδατε μεγάλο καινοῦ
νὰ φωνάζουν οἱ διαβόλοι :
ἐρίχτε τὸ Καραμπουροῦ
καὶ τραβάτε γιὰ τὴν Πόλι :

Ἄδιακρίτος ὁ Στόλος πουθενὰ δὲν θὰ φανῆ,
φθάνουν σάκκοι καὶ σανοί,
κί' ὁ Δεβίδης ἄς προστάξῃ :
«βομβαρδίσατε μὴ τάχος,»
ἀπὸ τίτοια δὲν σκαμπάζει,
δὲν ἔγεννηθηκε ναυμάχος.

Κί' ἂν θέλῃ σῶναι καὶ καλὰ τὰ κάστρα νὰ προσβάλλῃ,
εὐθὺς κί' ἔλοταχῶς
ἄς Γληθ μοναχός
μ' ἔκαινο τὸ Καραμπουροῦ τὸν σβίρο του νὰ βγάλλῃ.

Νομίζει τὸ Καραμπουροῦ πῶς βομβαρδίζει' ἔτσι,
ποῦ τρίς ἀνάβημά το ;
μήπως ἀμπέρι τὸ θαρραί, καλὺδι καὶ κοτίτσι,
μπάμ μπούμ καὶ πίτσι κάτω ;

Ἠμιχόριον ναυτῶν καὶ Στολάρχων χορευτῶν.

Πολλὰ βεβαίως τὰ δεινὰ,
ποῦ πίνεις κάμπους καὶ βουνα,
ὅμως οὐδὲν δεινότερον εἰς τὸν πλανήτην πέλει
παρὰ νὰ γίνῃς Μοίραρχος τοῦ Στόλου τοῦ κλεινοῦ,
κί' ὁ τῶν Ναυτικῶν Ἰπουργός γιὰ γούστο νὰ σὲ στίλλῃ
νὰ βομβαρδίσῃς φρούρια σὰν τὸ Καραμπουροῦ.

Μακρὰν εὐθύνων θαλιῶν
ν' ἀναγουλαζῆς, νὰ ξερῆς,
τὸν πόντον δὲ τὸν πολιόν
ἡμίραν νύκτα νὰ περῆς.

Μίσα σ' ἑτασείσι ἀγαναίς
νὰ βλήπῃς μόνον ἄστρα,
κί' ἐκεῖ πῶς τρέχεις ἑμμαναίς
νὰ βομβαρδίσῃς κάστρα,
σορόκος αἶρης νὰ φουφ,
ὁ μαῦρος πόντος νὰ λυσσῆ,
σὰν ψάρι νὰ σπαράζῃς,
καὶ Πόδισον νὰ κραζῆς.

Φουρτούνασι νὰ σὲ πιάνουν καὶ νὰ σοῦ φέρουν ζάλασι,
νὰ τρέμῃς κί' ἀπὸ τὴν στεριά μήπως σοῦ ριζούν μπαλασι,
νὰ παραδέρνῃς ἴστο νερό
μὲ φῶς καὶ μὲ σκοταδι,
νὰ μὴ σοῦ εἰδουνε καιρό
νὰ ριζῆς παρχαδι.

Νάχῃς τὸ μῆμα πρὸ ποδῶν
καὶ νίκη νὰ γυρεύῃς,
νὰ τριχύνῃς ψαριὰ σωρηδῶν
χωρὶς νὰ τὰ ψαρεύῃς.

Ἐτοῦ Πόντου τὴν διακρίσιν ἡ Μοίρα σου νὰ στίχῃ,
νὰ τρέμῃς μήπως Ἰωνα σὲ καταφάγῃ κήτος,
καὶ νάχῃς κί' ἔναν Ἰπουργῶ, σωστον ντεληφροσίχη,
νὰ σοῦ σφυρὶζῃ ἐκτύπησε τὸ πᾶν ἀδιακρίτως.

Καὶ μόλις πῆς ν' ἀναπαυθῆς
ν' ἀκούῃς τὸν Ναυτικό
νὰ λῆθῃ ἐξανασήκο
καὶ ξανακτύπη παρευθὺς. »

Καὶ νὰ ξανασηκῶνεσαι.
καὶ νὰ ξανασφριγῆς,
κί' ὄλο νὰ ξεθερκῶνεσαι
μὲ τὰς διαταγὰς,
καὶ ὅς του πάλι ντραβαλα
μὲ δίματα σανοῦ,
μὲ τὸ Καραμπουροῦ
καὶ τὰλλα τὰ σπαράβαλα.

Καὶ μετὰ τόσους κλύδωνας, βομβαρδιαμοῦς καὶ σαλοῦς,
νὰ βγαίνῃς κί' ἔνας Κόκορης καὶ μόνος του καὶ μ' ἄλλοις
νὰ σκουζῇ μὲς ἴστο ξαφνικό :
«Κοκορικί, Κοκορικί».

Σελληνῶν χορὸς ψάλλων ἠχηρῶς.

Ἄνατίλλει φαϊδρά,
μεγαλόνυμος δίκη,
τὸ Ρωσάικο ὄρη,
Κοκορί, Κοκορίκι.

Ἀησημονήσωμεν βρόντους, πῦρά καὶ πυρσοῦς
μαχητῶν εὐτραπέλων,
κί' ἄς προστρέξωμεν ὅλοι μὲ Βαχουο κισσοῦς
καὶ μὲ κλήματ' ἀμπέλων
ἐπου γίνεται τώρα καὶ τοῦ Κόκορ' ἡ δίκη...
Κοκορί, Κοκορίκι.

'Στῶν τρανῶν τὰ ρουθούνια μυρωδιεῖς καὶ λιθάνια,
 κί' ἄε ἰθὺν ἰδῶ πέρα
 τοῦ γυαλοῦ τὰ δελφίνα, τῆς σταρῆς τὰ καπλάνια,
 γιὰ νὰ πᾶρουν αἶρα,
 καὶ ν' ἀκούσουν πῶς σπᾶνε τῆς δουλείας οἱ κρῖκοι...
 Κοκορί, Κοκορίκι.

Σεγασθῆτε καύμοι,
 τῶν μαχῶν μπυχιονίταις,
 ἄς φρουσκῶνουν λαϊκοὶ
 φορτωμένοι επαλιεῖς.
 κί' ἄς σαλεύουν κί' ἄς τρίζουν τὰ σπαθιά μίς 'στὴ θήκη...
 Κοκορί, Κοκορίκι.

'Στὸ τρελλὸ Καρναβάλι,
 ποῦ τρελλάινει τὸ γίνος,
 ὁ καθεὶς ἄς προβάλλῃ
 σακαρακά ζωσιμένος.

'Ἀς κυττάζῃ μὲ σίβας κεχνηταῖον ἄσκιρι
 τῆς κοιλίᾳς του τὸ πάχος,
 κί' ἄς περάσῃ μὲ γήνιας κί' ἄστακος εἰς τὸ χέρι.
 Στρατηγὸς ἢ Ναυμάχος,
 κί' ἄς φιλοῦ οἱ ραγιάδες τὸ χρυσὸ του μανίκι...
 Κοκορί, Κοκορίκι.

Μπάμε καὶ μπουμέ παταράκα 'στὴν οὐδέτερη ζώνη,
 ὁ Σουλτάνος ὁ φίλος κί' ἄλλους φόρους μαζώνει,
 ὁ δὲ Πρίσβυς ὁ Τούρκος 'στὸ Παλάτι πηγαίνει
 κί' ἄπ' ἐκεῖ ξαναβγαίνει,
 κί' ἔτσι κύρος λαμβάνει βουλαμένη συνθήκη...
 Κοκορί, Κοκορίκι.

'Ἀς πηδῶν τσαλεπῆδες
 μὲ Σινιόρας βαμμένιας,
 ἢ χρυσαῖς τῶν λεπίδες
 μὰς δοξάζουν κρυμμένιας,
 μὰ σὰν 'βγοῦν ἀπομέναι μίς 'στῆς θήκας ἢ Νίκη...
 Κοκορί, Κοκορίκι.

'Ἐξορματ' εὐσταλείς
 'στῶν χορῶν τὸ παρκέτο,
 κί' ὁ γλεντιεῖς Φασουλῆς
 μὲ Ναυάρχου κασκέτο
 ψάχνει νᾶβρῃ μπουρλότα 'στῆς θαλάσσης τὰ φύκη...
 Κοκορί, Κοκορίκι.

Τοῦ Λεβιδῆ μαρτυρία καὶ θριάμβων ἱστορία.

'Ἡ δίκη τὸ Βασίλειον ἐκ βαθρῶν συνταράττει,
 κί' ὁ Κόκορης ἐπρόβαλε μαζί μὲ τὸν Μπεράτην,
 κί' ἦτο πυκνὸν τὸ πλῆθος
 κί' ἔπαλλε καθὲ στήθος,
 κί' ὁ Φασουλῆς τὸν Κόκορην χειροκροτεῖ μόνος
 καὶ μὲ πολλοὺς συγχρόνως,
 παρίστατο κί' ὁ Περικλῆς ἀνάμεσα 'στὸ σμῆνος
 τὸν θαρραλέον Κόκορην χειροκροτῶν κί' ἰκεῖνος,
 κί' ἐφώναζαν ἰδῶ κί' ἰκεῖ
 «Κοκορικὸ, Κοκορικεῖ.»

Ταῖς Λεβιδῆς λέγει
 καὶ οἰεῖται κί' ἡ στήγη,
 πῶς ὁ Σαχτούρης ἔδειχεν παλληκαριὰ μεγάλη
 κί' ἀπὲν τοῦστιγνὴ χαρτιὰ
 καὶ τοῦλαρσι φερρὰ πλατεῖα
 πῶς μὲ τοὺς Στόλους εἰμπορῆ τῶν Φραγκῶν νὰ τὰ βάλῃ.

'Ὁ δὲ Λεβιδῆς φοβῆθαι
 τὴν ἀπειλὴν ἰκεῖνην,
 πλεῖσε, τοῦ λέγει, παρευθῆς
 πρὸς τὴν Αἰκατερίνην.
 'Ὅμως αὐτὸς ἐπίμενε κατὰ τὸ λέγειν ὄλων,
 καὶ τόβαλε ασκλιεῖ
 κί' ἄμίτη μωσαμίτη
 νὰ πᾶρ κόντρα μόνος του τῶν ἠνωμένων Στόλων.

Γιὰ τὸ Θεὸ, τοῦ 'φώναζαν, καιρὸς δὲν εἶναι τώρα,
 κόψε τὴν τόση φόρα,
 ἰκεῖνος ὅμως ἤθελε νὰ κἀν συμφορὰ.
 κί' ἐπρόσμεν' ἰδοῦμαδες
 τῶν Φραγκῶν τῆς ἀρπάζεις
 νὰ πᾶνε νὰ τὸν εὐρουνε 'στῆς Σκιάθου τὰ νερά.

Πλὴν καιρὸ μόναχα χάνει,
 μὲ φιλοῦκα δὲν ἴφην
 τῆς Εὐρώπης ἐκεῖ πέρα
 μ' Εὐρωπαϊκὴ παντιέρα,
 μὴτ' ἰτόλμησε καραβὶ
 μὲ τὴν Μοίρα νὰ πιαστῇ,
 κί' ἡ Φραγκὰ νὰ καταλάβῃ
 τί βερίκοικεν ἐστὶ.

Κί' ὁ Λεβιδῆς τῶν Ναυτικῶν μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς φροστῆρας
 τίτομα γράφει καθὲ τόσο πρὸς τὸν Ναυκλήρον τῆς Μοίρας:
 «Ἄλλα λέξ κί' ἄλλα μὰς: κάνεις,
 βάλθηκα νὰ μὰς τρελλάνῃ.»

Μαρτυρεῖ πῶς εἶχε ρίψει, πῶς δὲν ἔμενε 'στὸ σπῆτι,
 κί' ἔγραφε καὶ 'στὸν μεγάλο τοῦ «Κανάρη» Κυβερνήτην,
 καὶ τὸν ρώτησαν γιὰτί,
 μὲ δὲν εἶπε τὸ διόντι...
 μυστικὸ θὰ τὸ κρατῇ
 γιὰ τὸν καθὲ πατριώτην.

Τρίτσι πάτωμα καὶ στήγη
 κί' ὁ Λεβιδῆς ταῖς λέγει,
 πῶς ὁ Μοίραχος τῆς Μοίρας τοῦ 'Βασίτουε τὸ βαρὺ
 κί' ἄκουε τὸν Θεοδωρῆ.
 κί' ὁ Λεβιδῆς θυμωμένος εἶπε τοῦ Βασιλῆα
 πῶς δὲν γίνεται δουλειὰ,
 κί' ἡ τῆς Μοίρας ὁ Σαχτούρης ἐξ αὐτῆς ἀνακαλεῖται,
 ἢ παρὰ τῆς Λεβιδῆ παρευθῆς ἠπαταιλεῖται,
 γιὰτι δὲ περὶ μυχθῶν
 καὶ λα μούζικα φινίτο.

Καὶ τὸ Στέμμα βυθισμένο σὲ μεγάλην συλλογῇ
 μούλεγε πῶς δὲν συμφεῖται τίτοτσι ὄρακι ἀλλαγῇ,
 πλὴν ἐπίμεινα κί' ἐγὼ
 νὰ μοῦ κἀν τὸ χατήρι...
 γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ
 'τέλεωσα τὸ πανηγύρι,